

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:
1.Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2.Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:
Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**
poniedz. - piątek
7.30 - 16.30 w kaplicy
Św. Franciszka

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**
p-szy piątek 15.00-17.00
piątki 16.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:
- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY
środa godz. 17.00

**- DO MIŁOSIERDZIA
BOŻEGO**
Powiedz.-piątek g.15.00

**- DO NIEPOK. SERCA
NM P p-sza sobota g 6.30**

**-DO św.FRANCISZKA
z Asyżu 2-ga sobota g.6.30**

**-KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWI**
16 dzień m-ca godz.17.00

- KU CZCI ŚW. o. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

GODZINA ŚWIĘTA-Iszy
Czwartek m-ca g.21.00

**MSZA ŚW.Z MODL O.
UZDROWIENIE-ostatni**
piątek m-ca godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**
15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel.896453960

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

C.d. ze strony 3: Człowiek pierwotnej niewinności, mężczyzna i kobieta, o których czytamy w rdz2,25, „że byli nadzy i nie odczuwali wstydu”, nie doznali też owego „rozdwojenia w ciele”. Tej obiektywnej harmonii, jaką sprawił w tym ciele Stwórca – Paweł nazywa ją „wzajemną troską poszczególnych członków o siebie” - odpowiada podobna harmonia wnętrza ludzkiego, harmonia serca. Owa harmonia, czyli właśnie czystość serca, pozwala mężczyźnie i kobiecie w stanie pierwotnej niewinności doświadczać po prostu i w sposób pierwotnie uszczęśliwiający oboje, jednoczącej siły ich ciał- ciał, które były niepodważalnym twórczym zjednoczenia osobowego communio personarum. Autor 1 Listu do Koryntian odnosi więc swój opis ciała ludzkiego do stanu człowieka „historycznego”, u progu dziejów którego stoi doświadczenie wstydu doświadczenie związane z „rozdwojeniem w ciele”, ze wstydlivym charakterem tego ciała, zwłaszcza tych jego członków, które somatycznie stanowią o męskości i kobiecości w tym samym jednakże opisie Paweł ukazuje zarazem drogę prowadzącą do przetworzenia tego stanu do stopniowego zwycięstwa nad owym „rozdwojeniem w ciele”, zwycięstwa, jakie może i powinno się dokonywać w sercu człowieka. Jest to właśnie droga czystości, czyli „utrzymywania ciała w świętości i czystości”. Ową część, o której mówi 1 List do Tesaloniczan(4,3-5), Paweł tłumaczy w 1 Liście do Koryntian(12,18-25), przy pomocy kilku zwrotów równoznacznych gdy mówi o poszanowaniu, czy też szacunku, dla słabszych członków ciała, gdy wskazuje na troskę o przyzwoitość, w odniesieniu do tego, co w człowieku wstydlive. Te wyrażenia bliżej charakteryzują ową cześć, na gruncie ludzkich odniesień i zachowań wobec ciała, co jest ważne zarówno w odniesieniu do ciała własnego jak też oczywiście w odniesieniach wzajemnych, w szczególności w odniesieniach pomiędzy mężczyzną a kobietą - chociaż rzecz jasna, nie tylko w tym jednym odniesieniu. Nie żyjemy żadnych wątpliwości, że opis ciała ludzkiego z 1 Listu do Koryntian posiada podstawowe znaczenie dla całokształtu Pawłowej nauki o czystości.

**RUCHY I
STOWARZYSZENIA:**
1.SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM
- środa godz.18.00

4. GRUPA
MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”
- piątek godz. 18.00

5. WSPÓLNOTA
ŻYWEGO RÓŻAŃCA
Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy
wtorek m-ca po
Mszy św. o g. 17.00,
Mortęgi -ostatni
czwartek m-ca po
Mszy św. o g.18.00

6. RODZINY
NAZARETAŃSKIE
- środa po
Mszy św. o g. 17.00

7. FRAŃCISZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH
-druga sobota m-ca

W NASZEJ WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ
Dzień zawierzenia

Św. Michałowi Archaniołowi
obchodzić będziemy **w ostatnią sobotę miesiąca**. Po Mszy św.
o godz. 17.00 będzie można przyjąć jeszcze szkaplerz św. Michała
Archanioła.
Bezpośrednio po Mszy św. w kaplicy św. Franciszka
rozpocznie się **Wieczernik Modlitwy**.
Adoracja przed Najświętszym Sakramentem trwać będzie
do g.700 rano.

1. **CHRZTY**
Odbывают się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy Św.
o godz.17.00.
Wymagane dokumenty:
akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych,
że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być
osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.

1.Albert Chęć – 24 I

2. **ŚLUBY** – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.

- 3 **POGRZEBY**
1. śp. Maria Rychcik – 19 XII '20
2. śp. Stefania Laskowska 30.XII,20
3. śp. Roman Jabłoński 30 XII 20
4. śp. Jan Licznerski 31 XII 20
5. śp. Jadwiga Ziółkowska 13 I 21
6. śp. Mieczysław Sokołowski 14 I 21
7. śp. Stanisław Byrwa 16 I 21

Dobry Jezuu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

Głos Św. Jana Chrzciciela –Pismo parafialne redaguje zespół pod redakcją ks. Proboszcza (tel.507 143 682).
Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS

NR 153 luty 2021

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA
ARCHANIOŁA

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

Żegnamy i Witamy!

Wolą Księdza Biskupa Ordynariusza ks. wikariusz Damian Kuna, z dniem 1 lutego br., został powołany na proboszcza parafii pw. Matki Bożej Różańcowej w Sumowie, w dekanacie brodnickim.

Ksiądz Damian przyszedł do Lubawy 24 sierpnia 2015 r. W posłudze duszpasterskiej, oprócz codziennych obowiązków kapłańskich, uczył katechezy w Szkole Podstawowej im. Mikołaja Kopernika, corocznie przewodził lubawskiej grupie pielgrzymkowej na Jasną Górę, organizował terenową Drogę Krzyżową, Orszaki Trzech Króli i Wszystkich Świętych. Towarzyszył Wspólnocie Odnowy w Duchu Świętym, Liturgicznej Służbie Ołtarza i przygotowywał dzieci do I Komunii Świętej.

Bóg zapłać Księdzu Kunie za Jego posługę w naszej Parafii. Życzymy miłości i otwartości serca dla nowych Parafian w Sumowie.

Od 1 lutego nowym wikariuszem naszej Parafii będzie ks. Sławomir Marcinkowski. Ksiądz Sławomir pochodzi z parafii Św. Stanisława Bpa w Lubiczu. Urodził się 10 września 1982 r. w Toruniu. Świecenia kapłańskie otrzymał 16 czerwca 2007 r. w bazylice katedralnej w Toruniu. Ostatnim miejscem posługi Ks. Marcinkowskiego była parafia pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Grudziądzu. Serdecznie witamy nowego Księdza wikariusza na ziemi lubawskiej życząc opieki Matki Bożej Lipskiej, Św. Franciszka oraz Sługi Bożej Magdaleny Mortęskiej.

Wspólnota Parafialna z księdzem proboszczem

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

Za kobiety, które są ofiarami przemocy, aby społeczeństwo brano je w obronę, otaczało troską i wspierało w cierpieniach.

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek - piątek 7.30- 16.30**

„Gdy Rodzice wnosili
Dzieciątka Jezus(..)Symeon
wziął Je w objęcia,
błogosławił Boga i mówił:
„Teraz o Władco, pozwól
odejść słudze Twemu
w pokoju, według Twojego
słowa. Bo moje oczy
ujrzały Twoje zbawienie,
któreś przygotował wobec
wszystkich narodów:
światło na oświecenie
pogan i chwałę ludu
Twego, Izraela”

Czy umiesz się cieszyć, że wierzysz w Boga i jesteś w Kościele? Wchodzisz do świątyni jako ktoś oczekiwany. Ważne są Twoje osiągnięcia, praca lub jej brak, twoje radości, smutki, problemy, cierpienia, choroba, starość. Bóg przez swojego Syna oświecił Swym światłem wszystkie ciemności. Symeon wziął Jezusa w objęcia i błogosławił Boga. Dzisiaj Bóg bierze ciebie w objęcia i błogosławi ci.
Wyjdź Mu naprzeciw.

LITURGIA SŁOWA

02 II - wtorek, Ofiarowanie Pańskie, święto, Dzień Życia Konsekrowanego MI3,1-4;Ps24;(Hbr2,14-18);Łk2,22-40

07 II - 5 Niedziela Zwykła Hi7,1-4.6-7;Ps147;1Kor9,16-19,22-23;Mk1,29-39

11 II – czwartek, NMP z Lourdes, Światowy Dzień Chorego, tłusty czwartek Rdz2,18-25;Ps128;Mk7,24-30

14 II- 6 Niedziela Zwykła, Cyryla i Metodego, Patronów Europy, święto Kpł13,1-2.45-46;Ps32;Mk1,40-45

17 II – Środa Popielcowa Ji2,12-18;Ps51;2Kor5,20-6.2Mt6,1-6.16-18

21II – 1 Niedziela Wielkiego Postu Rdz9,8-15;Ps25;1P3,18-22;Mk1,12-15

22 II - poniedziałek, Katedry św. Piotra Apostoła, święto 1P5,1-4;Ps23;Mt16,13-19

28 II – 2 Niedziela Wielkiego Postu Rdz22,1-2.9-13.15-18;Ps116B;Rz8,31b-34;Mk9,2-10

SŁOWO NA NIEDZIELE

/koment. ks. M. Krawiec SSP/.

07 II – Mk1,29-39 W postawie Jezusa charakterystyczne jest to, że zabrania duchom nieczystym mówić, kim On jest. Podobnie zakazuje mówić o sobie tym, którzy doznali uzdrowienia, świadkom cudów i apostołom. Ten sposób zachowania Jezusa nazywamy sekretem mesjańskim. Jezus nie chce ujawniać swojej godności mesjańskiej na początku działalności, ponieważ w wyobrażeniach Żydów Chrystus, czyli Mesjasz, miał być przywódcą politycznym i walecznym wodzem. Dopiero cała działalność Jezusa, a po niej Męka krzyżowa i Zmartwychwstanie miały pokazać, że naprawdę ważne w Jego postępowaniu jest zbawienie ludzi.

14 II – Mk1,40-45 W Biblii trąd ukazany jest jako jedno z największych nieszczęść człowieka. Podobnie jak grzech powoduje zerwanie relacji z ludźmi. Kontakt z trędowatym czynił człowieka nieczystym. Jezus, dotykając chorego, ukazuje, że jest ponad Prawem. Miłosierdzie Jezusa przywraca trędowatemu więź z Bogiem i ludźmi. Uzdrawienia mają miejsce dlatego, że słowo Jezusa jest pełne mocy. Tę moc Jezus czerpie z modlitwy – z rozmowy z Ojcem, na którą zawsze znajduje czas. Choć Jezus chce utrzymać w tajemnicy cudowne uzdrowienie, człowiek uwolniony od trądu nie potrafi milczeć. Dzieje się tak z każdym, kto rzeczywiście spotkał Boga i

doznał od Niego jakiejś szczególnej łaski: od tej chwili staje się Jego apostołem i głosi wszystkim Jego miłość, dobroć i wielkość.

21 II – Mk1,12-15 Jezus przed rozpoczęciem swej publicznej działalności przebywa czterdzieści dni na pustyni. Przygotowanie do spełnienia wielkich dzieł wymaga ciszy, spokoju, odosobnienia i umartwienia. Wzmianka, że Jezus żył tam wśród dzikich zwierząt, ma też sens teologiczny: obecność Jezusa na ziemi przywraca raj, utracony niegdyś przez człowieka, harmonię i jedność między człowiekiem i całym stworzeniem. W osobie Jezusa Bóg przychodzi do ludzi i chce królować w ludzkich sercach. Aby to było możliwe, człowiek musi przestać grzeszyć, zwrócić się na nowo ku Bogu i pozwolić na Jego królowanie w myślach, woli i pragnieniach. Podstawą takiego nawrócenia jest uwierzenie wszystkiemu, co głosi Jezus.

28 II – Mk9,2-10 W całej ziemskiej działalności Jezusa tylko ten jeden raz objawia On w taki sposób swoją Boską chwałę. Na górze wobec trzech najbliższych uczniów, Jezus ujawnia swoje Bóstwo. Mojżesz i Eliasz, którzy rozmawiają z Jezusem, reprezentują Prawo i Proroków, których zapowiedzi On wypełnia. Pełny sens tego wydarzenia uczniowie zrozumieli dopiero po Zmartwychwstaniu Jezusa. Dla chrześcijan największe znaczenie w tym wydarzeniu mają słowa Boga: to właśnie one są najbardziej wiarygodnym świadectwem tego, że Jezus jest Synem Bożym i że każde Jego słowo wskazuje ludziom drogę do zbawienia

17 LUTEGO – ŚRODA POPIELCOWA. POSYPANIE GŁÓW POPIOŁEM.

Liturgiczny okres czterdziestodniowego przygotowania Paschy, czyli święta czterdziestnicy (łac. Quadragesima), rozpoczyna się we Środę Popielcową, która nazwę swą przyjęła z obrzędu posypywania popiołem głów grzeszników. Liturgia pierwszego dnia

Wielkiego Postu nawiązuje do obrzędów, jakie w pierwotnym Kościele sprawował biskup nad pokutnikami. Chrześcijanie, którzy się dopuścili ciężkich grzechów, musieli na początku Wielkiego Postu przywdziać szaty pokutne, biskup posypywał ich głowy popiołem i po odmówieniu psalmów pokutnych, wyprowadził ich ze świątyni. Byli oni w ten sposób wyłączeni ze wspólnoty eucharystycznej i zobowiązani do publicznej pokuty i do zadośćuczynienia poprzez post, modlitwę i jałmużnę (uczynki miłosierdzia). Dopiero we Wielki Czwartek biskup udzielał im rozgrzeszenia i pocałunku pokoju, wprowadzając ich do wspólnoty wiernych. Z biegiem czasu Kościół złagodził tę formę publicznej pokuty. Już w średniowieczu wierni zaczęli dobrowolnie pełnić pokutę i przyjmować w czasie liturgii na głowę popiół. Tego rodzaju praktyka przetrwała w liturgii Kościoła do naszych czasów. Dlatego wierni dzisiaj bardzo licznie gromadzą się w świątyniach i biorą udział w Zgromadzeniu Eucharystycznym, w czasie którego przyjmują na głowę poświęcony popiół. Jest to zewnętrzny znak przyjęcia publicznej pokuty, która jest odpowiednikiem greckiego słowa „metanoia” - wewnętrzna przemiana człowieka. Nie wszyscy wierni mogą brać w tym dniu udział w liturgii parafialnej, dlatego zabierają ze sobą poświęcony popiół. Wieczorem w Środę Popielcową według proponowanej liturgii w domowym Kościele należy rozpocząć okres czterdziestodniowego przygotowania Paschy.

KATECHEZA ŚW. JANA PAWŁA II

PAWŁOWY OPIS LUDZKIEGO CIAŁA. W naszych rozważaniach na temat czystości wedle nauki św. Pawła, zwróciliśmy uwagę na tekst 1 Listu do Koryntian. Apostoł ukazuje tam Kościół jako Ciało Chrystusa. To daje mu sposobność do następującego wywodu na

temat ludzkiego ciała: „Bóg, tak jak chciał stworzył [różne] członki, umieszczając każdy z nich w ciele. (...) niezbędne są dla ciała te członki, które uchodzą za słabsze, a te, które uważamy za mało godne szacunku, tym większym obdarzamy poszanowaniem. Tak przeto szczególnie się troszczymy o przyzwoitość wstydlivych członków ciała, a te, które nie należą do wstydlivych tego nie potrzebują. Lecz Bóg tak ukształtował nasze ciało, że zyskały więcej szacunku członki, z natury mało godne czci, by nie było rozdwojenia w ciele, lecz żeby poszczególne członki troszczyły się o siebie nawzajem” (1 Kor12,18,22-25).Cały ów Pawłowy „opis” ludzkiego ciała odpowiada tej rzeczywistości, jaką to ciało jest – jest to więc opis „realistyczny”, a równocześnie w ten realizm opisu zostanie wprowadzony niesłychanie subtelny wątek wartościowania, który ten realistyczny opis czyni z gruntu ewangelicznym, chrześcijańskim. Można ciało ludzkie „opisać”, wyrazić jego prawdę z całym naukowym obiektywizmem właściwym dla wiedzy przyrodniczej. Opis taki nie może być adekwatny czyli współmierny wobec swego przedmiotu, skoro chodzi nie tylko o ciało, ale chodzi o człowieka, który tym ciałem wyraża siebie, i w tym sensie jest tym ciałem. Tak więc wątek wartościowania ze względu na człowieka, jako osobę, jest nieodzowny w opisie ciała ludzkiego. Chodzi z kolei o trudność tego wartościowania. Jest to jedno z odwiecznych zadań, oraz tematów całej kultury: literatury, rzeźby i malarstwa, a także tańca, sztuk scenicznych – wreszcie całej kultury życia codziennego, prywatnego i społecznego. Opis Pawłowy z 1 Listu do Koryntian(12,18-25) nie ma oczywiście znaczenia naukowego, nie ma znaczenia jako studium przyrodnicze o ludzkim organizmie, czy też o ludzkiej „soma tyce”, Jest to równocześnie opis zwięzły, złożony zaledwie z kilku zdań. Jeśli posiada wszystkie cechy realizmu potocznego – z pewnością jest wystarczająco „realistyczny”; jednakże to, co stanowi o jego

właściwym charakterze, co w szczególny sposób uzasadnia jego obecność w Piśmie Świętym, to właśnie owo wartościowanie, wplecione w opis, wyrażone w samym jego „opisowo – realistycznym” wątku. Można śmiało powiedzieć, że opis taki nie byłby możliwy bez całej prawdy stworzenia – i również całej prawdy „odkupienia ciała”, którą Paweł wyznaje i głosi. Można także powiedzieć, że ów Pawłowy opis ciała, odpowiada właśnie owej duchowej postawie „czci” dla ciała ludzkiego – czci, która temu ciału jest należna, ze względu na „świętość” płynącą z tajemnic stworzenia i odkupienia. Opis ten równie jest daleki od manichejskiej pogardy ciała, jak też od różnych przejawów naturalistycznego „kultu ciała”. Autor 1 Listu do Koryntian ma przed sobą ciało ludzkie w całej jego prawdzie, a więc przede wszystkim ciało przeniknięte całą rzeczywistością osoby; godnością osoby. Jest to równocześnie ciało człowieka „historycznego” – mężczyzny jak i niewiasty – to znaczy tego człowieka, który wraz z grzechem począł się niejako w łonie i na podłożu człowieka pierwotnej niewinności. Jeśli Paweł pisze o członkach „wstydlivych” ciała ludzkiego, a także o tych, które „uchodzą za słabsze”, albo które „uważamy za mało godne szacunku”, to w wyrażeniach takich znajdujemy świadectwo tego samego wstydu, jaki pierwsi ludzie, mężczyzna i kobieta, doznali wraz z grzechem pierworodnym. Ów wstyd utrwalił się w nich, oraz we wszystkich pokoleniach człowieka „historycznego”, jako owoc troistej pożądlivości, ze szczególnym odniesieniem do pożądlivości ciała. Równocześnie zaś w tymże wstydzie utrwaliło się też jakieś „echo” pierwotnej niewinności człowieka, jak gdyby „negatyw” tego obrazu, którego pierwotna niewinność była „pozytywem”. Pawłowy opis ciała ludzkiego zdaje się doskonale potwierdzać nasze dawniejsze analizy. Są w ciele ludzkim członki „wstydlive” nie ze względu na samą ich „somatyczną naturę (naukowy opis przyrodniczy traktuje wszystkie członki i organy ciała ludzkiego „neutralnie”, na poziomie takiego samego obiektywizmu), nie tylko i wyłącznie ze względu na to, że w człowieku samym jest ów wstyd, który ciało czyni wstydlive, pozwala przeżywać jako

wstydlive. Równocześnie tenże sam wstyd zdaje się być źródłem tego, o czym mówi Apostoł w 1 Liście do Koryntian, gdy pisze, że „troszczymy się o przyzwoitość wszystkich członków ciała” a zwłaszcza „tych wstydlivych”, lub też gdy pisze, że te, „które uważamy za mało godne szacunku, tym większym obdarzamy poszanowaniem”. Tak więc można powiedzieć, że ze wstydu rodzi się właśnie ów szacunek o utrzymanie we czci własnego ciała, apeluje Paweł w Liście do Tesaloniczan (4,4). To właśnie utrzymanie ciała „we czci i świętości” należy uważać za najbardziej istotne dla cnoty czystości. Wracając jeszcze do pawłowego opisu ciała z 1 Listu do Koryntian (12, 18-25) należy zwrócić uwagę na to, że wedle autora tego Listu ów szczególny wysiłek, który zmierza do poszanowania ciała ludzkiego, a zwłaszcza jego członków „słabszych” lub „wstydlivych”, odpowiada pierwotnemu zamierzeniu Stwórcy – rzecz można temu widzeniu, o jakim mówi Księga Rodzaju: „Widział Bóg, że było bardzo dobre”(1,31). Paweł pisze: „Bóg tak ukształtował nasze ciało, że zyskały więcej szacunku członki z natury mało godne czci, by nie było rozdwojenia w ciele, lecz żeby poszczególne członki troszczyły się o siebie nawzajem”(1Kor12,24-25). Owo rozdwojenie w ciele, w wyniku którego niektóre członki uchodzą za słabsze, za mało godne szacunku, stąd za wstydlive, jest innym jeszcze wyrazem spojrzenia na stan wewnętrzny człowieka po grzechu pierworodnym, „człowieka historycznego”. C.d. str. 4

MÓWIĄ WIELCY

Cóż za radość wierzyć, że Bóg kocha nas do tego stopnia, że w nas mieszka /św. Elżbieta z Dijon/.

UŚMIECHNIJ SIĘ

Podczas lekcji religii katecheta pyta dzieci: - Powiedzcie, kto to jest: wszystko widzi i słyszy. Zgłasza się Antoś i bez namysłu odpowiada: - To nasza sąsiadka.

